

Sygn. akt I C 191/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 20 marca 2014 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Zdrzałka-Szymańska

Protokolant: Alicja Ziomek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 marca 2014 roku we W.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty

przeciwko J. Ł.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o zasądzenie od pozwanego J. Ł. na swoją rzecz kwoty 9.113,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20.12.2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z Bankiem (...) S.A. ((...) Bank) umowy z dnia 30.11.2009 r., z której pozwany nie wywiązał się w terminie. Podała, że w dniu 25.06.2013 r. wierzyciel dokonał przelewu przysługującej mu wierzytelności od pozwanego na rzecz strony powodowej. Podniosła, że podjęła próbę polubownego odzyskania należnej mu od pozwanego kwoty, jednakże bezskutecznie. Wskazała, że zobowiązanie pozwanego wynosi 6.015,72 zł z tytułu należności głównej oraz kwotę 3.097,49 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie zażądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 25.06.2013r. Bank (...) S.A. z siedzibą we W., reprezentowany przez K. D. (na mocy pełnomocnictwa nr 67/R/13), sprzedał (...) Niestandaryzowanemu Funduszowi Inwestycjnemu Zamkniętemu z siedzibą we W., reprezentowanemu przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. z siedzibą we W., w imieniu której działali S. S. (członek zarządu) oraz M. Z. (członek zarządu), wierzytelności wymienione w załączniku do umowy. Dokument został podpisany przez K. D., S. S. oraz M. Z..

Wśród zbywanych wierzytelności znajdowała się wierzytelność wobec J. Ł., wynikająca z zawartej w dniu 30.11.2009 r. z Bankiem (...) S.A. umowy kredytowej;

(dowód: umowa cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji, k. 10-15)

Pismem z dnia 25.11.2013r. (...) S.A. z siedzibą we W. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 9.176,79 zł w terminie do 03.12.2013r., tytułem spłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytowej.

(dowód: wezwanie do zapłaty, k. 16)

W dniu 12.12.2013r. działający w imieniu (...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.K. S.sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. W dokumencie tym wskazano, że w dniu 25.06.2013r. (...) nabyła od Banku (...) S.A.z siedzibą we W.wierzytelność wobec dłużnika J. Ł., wynikającą z umowy kredytowej zawartej w dniu 30.11.2009 r.; wysokość zadłużenia w dniu wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 9.113,21 zł, obejmując należność główną w kwocie 6.015,72 zł oraz odsetki w wysokości 3097,49 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 12.12.2013r., k. 9)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. art. 339 § 1 i § 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z uwagi na fakt, iż pozwany J. Ł. nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, Sąd na rozprawie w dniu 20.03.2014 r. wydał wyrok zaoczny.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie ze względu na to, iż w ocenie Sądu roszczenie strony powodowej nie zostało udowodnione. Sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła nie tylko wysokości zobowiązania pozwanego względem Funduszu, ale również jego istnienia w ogóle.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Założeniem rozwiązania legislacyjnego przyjętego w art. 6 k.c. jest obowiązywanie zasady kontrydiktoryjności (sporności). Idea sporu zadecydowała o regule rozkładu ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Sąd zatem wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (vide wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża stronę. Sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku

przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP; vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116).

W wyroku z dnia 13.06.2013r., V CSK 329/12, Sąd Najwyższy wskazał, że wynikające z art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 194 ustawy z 2004 r. o funduszach inwestycyjnych domniemanie zgodności z prawdą danych ujawnionych w wyciągu funduszu sekurytyzacyjnego należy ściśle wiązać tylko z tymi okolicznościami, które według przepisów szczególnych powinny być przedmiotem zapisów w księgach rachunkowych prowadzonych przez fundusz sekurytyzacyjny. Wyciąg z ksiąg funduszu nie może zawierać innych danych ponad te, które ujawniane są w samych księgach rachunkowych według przepisów ustawy z 1994 o rachunkowości i przepisów wykonawczych do tej ustawy. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

Na poparcie swojego żądania w niniejszej sprawie strona powodowa przedłożyła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, umowę sprzedaży wierzytelności wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji oraz wezwanie do zapłaty. Na ich podstawie Sąd nie był w stanie ustalić, że pozwanego łączyła z Bankiem (...) S.A. umowa kredytowa i że z tego tytułu zobowiązany on był do uiszczenia wskazanej w pozwie kwoty. Na podkreślenie zasługuje, iż strona powodowa nie przedłożyła samej umowy kredytowej, z której miałyby wynikać dochodzona wierzytelność. Z przedłożonych dokumentów nie wynikało również, iż pierwotny wierzyciel skutecznie zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz strony powodowej. Strona powodowa nie wykazała umocowania K. D. do działania w imieniu Banku; w szczególności nie przedłożyła pełnomocnictwa nr 67/R/13 (wskazanego w umowie cesji) oraz odpisu z KRS pierwotnego wierzyciela. Tym samym nie udowodniono, że umowa z dnia 25.06.2013r. rzeczywiście doprowadziła do nabycia jakichkolwiek wierzytelności przez stronę powodową.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku jakichkolwiek dowodów świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanego wobec strony powodowej i jego wysokości, orzeczono jak w wyroku.